

kun at tale om, at der skulde lægges et Bidrag paa Forsikringselskaberne. Det er jo som bekendt ikke blot Forsikringselskaber, der tegne Forsikringer, men det er ogsaa Forsikringsforeninger, som ikke kunne kaldes Forsikringselskaber, Forsikringsforeninger, som ere grundede paa gjensidig Forsikring. Jeg veed ikke, om det var det ærede Medlems Mening, at i saa Tilfælde skulde der intet Bidrag ydes, men at det kun var Forsikringselskaber, Aktieselskaber, som skulde yde Bidrag. (W. Petersen: Nei, selvfølgelig alle Foreninger). Den ærede Landstingsmand mente altsaa, at det var ikke blot Forsikringselskaberne, men ogsaa Foreningerne. Jeg indrømmer ham, at saa er der mere Hold i hans Betragtningmaade; men det er dog uregteligt, at, om man end maatte kunne gjøre gjældende — hvad jeg ikke tror, man kan — at dette, at man paalagde Forsikringselskaberne at yde Bidrag til Brandvæsenets Udgifter, ikke vilde føre til Forhøielse af Brandforsikringspræmien, selv om man vil kunne gjøre dette gjældende for Forsikringselskabernes Bedkommende af Hensyn til den Konkurrence, som den ærede Landstingsmand paaberaabte sig, saa vil det aabenbart ikke kunne gjøres gjældende med Hensyn til de Foreninger, som hvile paa gjensidig Forsikring. Det maa naturligtvise vise sig ved hvert Aars Opgjørelse, at Saa- og Saameget er medgaaet til det Bidrag, der af Foreningen skulde ydes til Brandvæsenet. Jeg gaar imidlertid videre. Naar man vil paalægge Forsikringselskaberne og Brandforeningerne et Bidrag, saa vil det — forekommer det mig — være umuligt at fastholde, at de Personer i Kommunen, der ikke forsikre, skulle nyde den Fordel i Sammenligning med deres Medborgere, at de ikke yde noget Bidrag til disse Udgifter. Den ærede Landstingsmand trostede os med, at det i Øverse kun var forholdsvis ubetydelige Beløb, der ikke vare forsikrede. Jeg vil gjerne tro, at man kunde tage alle Landets Kjøbstæder med, og jeg vil gjerne tro, at, selv om man tager Hensyn ikke blot til faste Eiendomme, men ogsaa til Løsøre, vil det stille sig saaledes, at $\frac{2}{3}$, maaske $\frac{3}{4}$ eller $\frac{4}{5}$ af alle Værdier ere forsikrede, og at det altsaa kun er den mindre Del, nemlig $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$, som ikke er forsikret; men derfor er efter min Mening Principet ligesuldt brudt, og det er ligesuldt uretferdigt, naar man vil sige, at de $\frac{3}{4}$ eller de $\frac{4}{5}$, som forsikre, indrække skulle betale Brandvæsenets Udgifter eller yde Bidrag dertil, men at den $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{4}$, der ikke forsikres, skal være fri for at betale, at for dem skal Kommunen betale. Konsekvensen af den Opfattelse, som her er gjort gjældende, forekommer mig i Øvrigt at føre endnu videre. Jeg skal henstille til nærmere Overveelse, hvorledes man, naar man først havde slaaet den Sætning fast, at det var Brandforsikringerne, der skulde afholde de Udgifter, der ere forbundne med Brandvæsenet, da vil kunne værges sig imod den naturlige Konsekvens

deraf, nemlig helt eller delvis at lægge Udgifterne til hygieiniske Foranstaltninger eller veterinaere Sikkerhedsforanstaltninger, henholdsvis paa Livsforsikringselskaber og Kvægforsikringsanstalter osv. Det forekommer mig, at den Række, som fører til at ville lægge Udgifterne over paa Brandforsikringselskabet, konsekvent maa føre til, at man ogsaa i andre Retninger maa lægge Byrderne, hvor der er saadanne Forsikringsforeninger, over paa disse, altsaa Udgifterne ved Lodsvesenet over paa Søforsikringselskaberne o. s. v. Jeg skal gentage, at jeg tror, at man hidtil hos os har anerkjendt den Sætning, som jeg har stillet i Spidsen, at, hoåd der har almindelig Interesse og Betydning for Kommunens Borgere, er en Kommunefag, som Kommunen saa vidt muligt skal tage i sin Haand og søge at varetage paa en tilfredsstillende Maade. Hvad § 27 angaar, udtalte tvende Medlemmer af det høie Ehdng, som overhovedet mente, at Udgifterne til Brandvæsenet ikke vare en egentlig Kommunefag, at de slet ikke kunde erkjende det for retferdigt, at § 27 havde paalagt Brandvæsenet at erstatte visse Udgifter. Maatte jeg her først gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at det ærede Medlem for 10de Kredts ikke har læst det første Stykke i § 27 ganske rigtig. Det, der skal erstattes af Brandvæsenet, er nemlig ikke al den Skade, der omhandles i den foregaaende Paragraf, og under hvilken der ogsaa kan omfattes Nedrivelse af Bygninger — hvad han særlig fremdrog —, men kun Skaden for saa vidt den rammer Markter og Gaver, den paa disse vørende eller i samme nedlagte Afgrøde og levende Segn. Derimod er det forudsat — hvad udtrykkelig er udtalt i Lovforslagets Motiver — at for saa vidt Brandskaden — den Skade, hvorom der er Tale — træffer saadanne Gjenstande, der ere forsikrede eller kunne forsikres, saa skulle Udgifterne dertil ikke fastes over paa Brandvæsenet, men denne Skade skal afholdes efter Omstændighederne af Brandforsikringselskabet, for saa vidt Gjenstandene ere forsikrede, eller af paagjældende Private selv. Jeg forstaar naturligtvise meget godt, at, naar man har den Anskuelse, som de ærede Medlemmer have, at disse Udgifter ikke vedkomme Kommunen, og at det er Udgifter, der bør betales af Brandforsikringselskaberne, saa maa Konsekvensen med Hensyn til § 27 ogsaa være, at de Udgifter, hvorom der her er Tale, maa afholdes af Forsikringsforeningerne og ikke af Brandvæsenet, men under en modsat Forudsætning maa man komme til et modsat Resultat — jeg skal i saa Henseende foruden de af den ærede Landstingsmand for 5te Kreds gjorte Bemærkninger om de praktiske Ulemper, som en anden Ordning kunde føre til, fremdrage det Moment, der i Øvrigt — hvis jeg ikke mindes feil — allerede tidligere her er fremdraget under Forhandlingen om et lignende Anliggende, at det ogsaa tales for at lægge disse Udgifter over paa